

Тінь королеви Ядвіґи

Ліна Костенко

Вчора я ночувала у кімнаті короля Фердинанда.
Ліжко під балдахіном, золота бахрама.
Цілу ніч купідони несли зі стелі гірлянди.
Чомусь було дуже сумно, чому — не знаю сама.

Давила бархатна тиша. Наїлися тіні в порт'єрі.
Зима за вікном завалиста, і так натопили піч,
що тихо вночі скрипіли вузькі старовинні двері,
розсохлось горіхове дерево,
і стіни скрипіли всю ніч.

Казали, ті дивні двері ведуть у горішні покої.
Жила там колись Ядвіґа, щаслива із королів.
Вночі спускалась по сходах,
торкала двері рукою, —
король до ніг королеви лягав,
як приборканий лев.

Які там трони й корони, було тут лише кохання.
Якщо за коня — півцарства,
то що ж тоді за любов?!
Скрипіли невидимі двері, і чулося тихе зітхання,
літали ліпні купідони, і тайнами дихав альков.

Ця дивна музика сходів...
Ця тиша барви індиґо...
Не спалось мені, не спалось!
Хтось плакав... І тінь на склі.
Чого ти ходиш, Ядвіґо? Король твій помер, Ядвіґо!
Лише на всьому, на всьому — герби його й вензелі.

Ця ніч мені буде надовго —
як рицарська давня балада.
Зима. Стародавній замок. Печаль королівських лип.
Усе минуло, Ядвіґо. і царство минуло, і влада.
Одне лишилось, Ядвіґо.
Оцей твій жіночий схлип.